

Orgoványi Anikó

Az én sárkányom

A sárkányom remek gyerek,
vele fekszem, vele kelek.
Mindenhova elkísér,
lelkem mélyén, bennem él.

Sokoldalú, nem vitás,
érdekli őt minden más,
csak a királylány-rablás
hagyja hidegen.

Mit is kezdene egy idegen,
kényeskedő lánnyal,
ki senkivel nem tárgyal,
s a világból sem kíváncsi másra,
csak pipiskedő önmagára.

A sárkányom csuda ügyes,
a játékban is szemfüles,
forgószéllal fogócskázik,
a Nappal is tűzlabdázik,
villámlásban fekete öves,
versmondásban tiszta jeles.

Fotózásban is segít,
komponál és élesít,
csillagfényű szemében
tótágast áll a világ,
s visszatükröződik benne
kökénybokor, bodzaág
és levendulavirág.

Kedvence a bűvös kocka,
izeg-mozog sárkánymancsa,
pörgeti - forgatja,
csireg-csörög, ripeg-ropog,
mint amikor tőpörtyűt
rág a falánk macska,
és a színes oldalakat
hipp-hopp ki is rakja!

Legózni is segít nekem,
zireg-zörög a sok elem,
épül a fal, toronyzár,
elkészül a lovagvár.

Azt is roppant mód élvezem,
ha horgászni eljön velem.
Én fogom a pecabotot,
ő meg kluttyog, mint egy robot,

Guszti, a giliszta

Guszti, a giliszta
új kalandra vágyott,
fel akarta fedezni
a híres nagyvilágot.

Kimászott a földből,
hívta őt a túra,
merészen kicsusszant
a forgalmas útra.

Milyen jó is lenne
magas hegyet mászni,
tengerparti főnyenyén
lazán dagonyázni,
lombos erdő mélyén
virágot szaglászni,
csigával, szöcskével
vígan barangolni!

Jaj, Guszti giliszta,
ó, te szegény pára,
hát nem gondoltál a
nyüzsgő nagyvilágra?

Sokan járnak erre,
kemény cipőtálpak
el is taposhatnak,
kocsi kerekei
ki is lapíthatnak,
éles madárcsőrök
fel is apríthatnak!
Mi lesz veled akkor?
Vége a kalandnak!

Hamar el is fáradt
Guszti, a giliszta,
megroppant a háta,
kiszáradt a torka,
a porhanyós talajba
bizony vágyott vissza!

Ám a kemény betonon
nem volt még egy rés se,
reménye sem lehetett
így a menekvésre.

s felém hajtja a halakat.

A legjobban azt szeretem,
hogy örömet, bút megoszt velem.
Meghallgat, ha panaszkodom,
nevettet, ha szomorkodom,
hűséges, igaz barátom.

Mikor vége már a napnak,
akkor jön ideje a kalandnak!
Elmondom a varázsigt,
és sárkányom, a nagymenő,
hipp-hopp, gyorsan nagyra nő,
szárnyat növeszt, s irány az űr!

Ez aztán a jó móka!
Megyünk rokonlátogatóba.
Visszarepülünk a múltba,
a sárkánygyíkok korába.

Nosza, ott a Kréta korban
nagy a készülődés,
férjhez megy a T-Rex lánya,
nyüzsög a sok vendég.

Sűrög-forog a sok dínó,
roskadozik az asztalon
a sok finom ízes fogás,
ginkgo levélen záptojás,
és zeng-bong a dáridó.

Gigantoraptor ropja
Mononykus lánnyal,
Triceratops is táncolt már
isten tudja hánnal.

Ám mikor az örömapa,
Dr. T-Rex végül belép,
fejvesztve fut szerteséjjel
a halálra vált dínó nép.

Váratlanul vége szakad
a dínók báljának,
éppen eljött az ideje,
hogy a turbó sárkánnyommal
én is hazaszálljak.

Ha fűjják a takarodót,
bekuckózom a takarót,
s ha szememre nem jön álom,
mellém bújik a sárkányom,
mesét mesél, csiri-biri,
még a Hold is megirigyli.

Nyiklett-nyaklott, kanyargott,
nem talált egy kanyart ott.

Szerencse, hogy arra jártam,
és hogy éppen rátaláltam,
megsajnáltam,
főlemeltem,
puha földbe beletettem.

S láss csodát!
Guszt, a giliszta
se látott, se hallott,
elfeledett mindenféle
világjáró kalandot.

„Otthon, édes otthon!”
– kiáltott kacagva,
s fűrőpajzsként gyűrte magát
a porhanyós talajba.

Az én jó cselekedetem
meg is volna mára,
így ezen a jeles napon
nem éltem hiába.